

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ

Τ' όνειρο του παιδιού είναι η

είρήνη

Τ' όνειρο της μάνας είναι η είρήνη

Τὰ λόγια της αγάπης κάτω από τὰ

δέντρα

είναι η είρήνη.

Ο πατέρας που γυρνάει τ' απόβραδο

μὲ ἓνα φαρδὺ χαμόγελο στὰ μάτια

μὲ ἓνα ζεμπίλι στὰ χέρια του γεμάτο

φρούτα

καὶ οἱ σταγόνες τοῦ ἰδρώτα στὸ

μέτωπό του

εἶναι ὅπως οἱ σταγόνες τοῦ σταμνιοῦ

ποὺ παγώνει τὸ νερὸ στὸ παράθυρο,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ὅταν οἱ οὐλὲς ἀπὸ τὶς λαβωματιῆς

κλείνουν στὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου

καὶ μὲς στοὺς λάκκους πούσκαψαν οἱ

ὄβιδες

φυτεύουμε δέντρα

καὶ στὶς καρδιές πούκαψε ἡ πυρκαγιά

δένει τὰ πρῶτα τῆς μπουμπούκια ἡ

ἐλπίδα

κι οἱ ἔνεκροὶ μποροῦν νὰ γείρουν στὸν

πλευρό τους

καὶ νὰ κοιμηθοῦν δίχως παράπονο

ξέροντας πῶς δὲν πῆγε τὸ αἷμα τους

τοῦ κάκου,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ειρήνη είναι η μπουδιά του φαγητού

το βράδυ,

τότε που το σταμάτημα του

αυτοκινήτου στο δρόμο

δεν είναι φόβος,

τότε που το χτύπημα στην πόρτα

σημαίνει φίλος,

και τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου κάθε

ώρα

σημαίνει ουρανός,

γιορτάζοντας τὰ μάτια μας

μέ τις μακρινές καμπάνες τῶν

χρωμάτων του,

εἶναι εἰρήνη.

Ειρήνη εἶναι ένα ποτήρι ζεστό γάλα

κι ένα βιβλίο μπροστὰ στὸ παιδὶ ποὺ

ξυπνάει,

τότε ποὺ τὰ στάχια γέρνουν τὸ ἴνα στὶ

ἄλλο λέγοντας:

τὸ φῶς, τὸ φῶς

καὶ ξεχειλάει ἡ στεφάνη τοῦ οὐρίζοντα

φῶς,

είναι η εἰρήνη.

Τότε πού οι φυλακές ἐπισκευάζονται

νά γίνουν βιβλιοθήκες,

τότε πού ένα τραγούδι ἀνεβαίνει ἀπὸ

κατώφλι σὲ κατώφλι τῆ νύχτα,

τότε πού τ' ἀνοιξιὰτικο φεγγάρι

βγαίνει ἀπὶ τὸ σύγνεφο

ὅπως βγαίνει ἀπὶ τὸ κουρεῖο τῆς

συνοικίας

φρεσκοξυρισμένος οἰεργάτης τὸ

Σαββατόβραδο,

είναι η' ε'ιρήνη.

Τότε που η' μέρα που πέρασε,

δέν είναι μιὰ μέρα που χάθηκε,

μὰ είναι η' ρίζα που' ανεβάζει τὰ

φύλλα τῆς χαρᾶς μέσα στὸ βράδυ

κι είναι μιὰ κερδισμένη μέρα κι ένας

δίκαιος ύπνος,

που νιώθεις πάλι ο' ήλιος νὰ δένει

βιαστικὰ τὰ κορδόνια του

νὰ κυνηγήσει τὴ λύπη' ἀπὶ τὶς γωνιές

τοῦ χρόνου,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ειρήνη εἶναι οἱ ἠμῶνιές τῶν

ἄχτινων στοὺς κάμπους τοῦ

καλοκαιριοῦ

εἶναι τ' ἄλφαβητάρι τῆς καλοσύνης

στὰ γόνατα τῆς αὐγῆς.

Ὅταν λές: ἄδελφές μου, - ὅταν λέμε:

ἀύριο θὰ χτίσουμε.

ὅταν χτίζουμε καὶ τραγουδάμε,

είναι η' εἰρήνη.

Ἡ εἰρήνη εἶναι τὰ σφιγμένα χέρια τῶν

ἄνθρώπων

εἶναι τὸ ζεστὸ ψωμὶ στὸ τραπέζι τοῦ

κόσμου

εἶναι τὸ χαμόγελο τῆς μάνας

Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι η' εἰρήνη.

Καὶ τ' ἄλετρια ποὺ χαράζουν βαθιὰς

ἀυλακιὰς σ' ὅλη τὴ γῆ,

εἶναι ὄνομα μονάχα γράφουν:

Εἰρήνη.

Τίποτ' ἄλλο. Ειρήνη.

Πάνω στὶς ράγες τῶν στίχων μου

τὸ τραῖνο ποὺ προχωρεῖ στὸ μέλλον

φορτωμένο στάρι καὶ τριαντάφυλλα,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ἄδέρφια,

μὲς στὴν εἰρήνη διάπλατα ἀνασαινει

ὅλος ὁ κόσμος

μὲ ὅλα τὰ ὄνειρά μας

Δώστε τὰ χέρια ἄδέρφια μου,

αὐτὸ ναι ἢ εἰρήνη.
